

Arrest

nr. 341 741 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die een onbepaalde nationaliteit heeft, op 23 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 20 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat S. COPINSCHI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 20 oktober 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 8 juni 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland (Documenten, stuk 5, nr. 4; DVZ-dossier, Eurodac Marked Record) en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot

7 juni 2026. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument dat geldig is tot 24 juni 2028 (Documenten, stuk 5, nr. 5). Verzoeker betwist dit niet.

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder het AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen aangereikt door de partijen zoals het OSAR-rapport van oktober 2024 en info van UNHCR, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen gerechtigd zijn in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak”(HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift niet op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Hij diende tijdens de procedure weliswaar medische documenten in over de pijn aan zijn schouder, arm en knie, maar de Raad treedt de bestreden beslissing bij dat uit deze attesten nergens blijkt dat er nog actuele medische complicaties zijn of dat deze problemen hem zouden verhinderen om deel te nemen aan de procedure. Uit het medisch dossier blijkt enkel dat verzoeker in Griekenland werd geopereerd aan een fractuur van de proximale uiteinden van de ellepijp en dat hij in België een MRI-scan van knie, schouder en elleboog onderging, met voorschriften voor medicatie en zalf voor eczeem. Belangrijk is dat er geen resultaten van deze scans zijn opgenomen, noch enige vermelding van noodzakelijke verdere opvolging. Er wordt dus geen fysieke beperking vastgesteld, en de gestelde klachten vinden geen medische grondslag in het dossier. Daarbij komt dat de noodzakelijke medische zorgen reeds in Griekenland beschikbaar waren, maar verzoeker ervoor koos deze behandeling niet verder te volgen.

Ook de psychologische attesten vermelden enkel klachten zoals nachtmerries en vermoeidheid, maar zonder diagnose of nood aan verdere gespecialiseerde behandeling. Verzoeker, een 39-jarige man, toont aldus niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een

situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

7. Verzoeker beweert dat hij zijn fysieke ADET-kaart is kwijtgeraakt op de trein in België. Dit wordt geattesteerd door een medewerker van het opvangcentrum die verzoekers verklaringen in dit verband heeft genoteerd en wordt dus beschouwd als een loutere bewering.

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

De Raad verwijst hiervoor naar de pertinente motieven van de bestreden beslissing hieromtrent:

“Volgens uw verklaringen ondervond u moeilijkheden bij het bekomen van een duurzame tewerkstelling. Omdat u geen werk kon vinden in Griekenland verliet u Griekenland reeds een eerste keer in juli 2023. U dacht dat uw Griekse documenten over heel Europa geldig waren en dat u hiermee overal zou kunnen werken (CGVS, p. 8). Echter toen u ontdekte dat u met deze documenten geen werk kon vinden in België keerde u terug naar Gaza. Wanneer u een tweede keer naar Griekenland reisde in april 2024 kreeg u een baan bij een hotel in Griekenland (CGVS, p. 8). U vond deze tewerkstelling via een familielid in Griekenland (CGVS, p. 10). U kreeg een officiële arbeidsovereenkomst en werd steeds keurig volgens de geldende afspraken uitbetaald (CGVS, p. 13). Echter ondervond u op 1 augustus 2024 in het hotel een arbeidsongeval waardoor u gedurende enige tijd in het ziekenhuis werd opgenomen en gedurende 60 dagen arbeidsongeschikt werd verklaard (stuk 8 inventaris documenten). Na het verlaten van het ziekenhuis wenste u terug te keren naar uw tewerkstelling in het hotel, maar werd u bij uw terugkomst onmiddellijk ontslagen door het hotel (CGVS, p. 10). Nadien ging u naar Athene omdat u op zoek was naar een verdere medische behandeling en zocht u niet langer naar enige vorm van tewerkstelling in Athene (CGVS, p. 15). Hoewel het CGVS betreurt dat u uit het hotel werd ontslagen dient er opgemerkt te worden dat u tijdens uw verblijf in Griekenland in staat was tot het vinden van een officiële tewerkstelling met geldig arbeidscontract. Na uw arbeidsongeval, heeft u geen stappen meer gezet om werk te vinden. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw in staat zou zijn tot het vinden van enige vorm van tewerkstelling.

Volgens uw verklaringen werd u ook onterecht ontslagen uit het hotel. Omwille van dit gegeven diende u een klacht in tegen het hotel. Via uw advocaat hebt u sinds 9 april 2025, wanneer u reeds in België verbleef, een rechtszaak lopen tegen het hotel (stuk 6 inventaris documenten), maar hebt u nog geen verdere informatie ontvangen omtrent de verdere ontwikkelingen in deze zaak (CGVS, p. 15). U verklaarde dat het hotel probeert te ontkennen dat u daar tewerkgesteld was en u daarom niet wenst te vergoeden voor de periode van uw arbeidsongeval (CGVS, p. 16). Deze verklaring staat echter in sterk contrast met het gegeven dat uw werkgever bij uw opname in het ziekenhuis een schriftelijke verklaring indiende waarbij hij verklaarde dat u gedurende deze periode wel degelijk bij hen tewerkgesteld was (stuk 8 inventaris documenten). Wat er ook van zij, de rechtszaak tegen het hotel is nog steeds hangende, waardoor u momenteel niet aantoonbaar dat u in Griekenland geen rechtsherstel zou kunnen krijgen voor de periode waarin u arbeidsongeschikt was.

Met betrekking tot uw moeilijkheden op vlak van huisvesting

Volgens uw verklaringen verbleef u gedurende zeven maanden in het opvangcentrum in Kos (CGVS, p. 12). Nadien ging u naar Athene waar u gedurende één maand bij een vriend inwoonde en daarvoor 150 euro huur diende te betalen. Nadien besloot u Griekenland te verlaten en naar België te komen, om vervolgens terug naar Gaza te reizen. Wanneer u de tweede keer in Griekenland toekwam, in april 2024, verbleef u in Kos in het hotel waar u tewerkgesteld was (CGVS, p. 8). Eind augustus 2024 werd u uit dit hotel ontslagen waardoor u er ook niet langer kon verblijven. Omwille van dit gegeven diende u twee nachten op straat te slapen (CGVS, p. 12). Dit kwam omdat alle hotels reeds volgeboekt waren omwille van het hoogseizoen en u niet meteen een plaats om te overnachten kon vinden (CGVS, p. 12). Echter had u nadien de mogelijkheid om bij vrienden te verblijven, zowel bij hen thuis als bij hen in hun hotelkamers. Daarnaast was u ongeveer één keer in de week zelf in de mogelijkheid tot het huren van een hotelkamer (CGVS, p. 12). Na deze twee nachten diende u niet meer op straat te verblijven en was u steeds in staat om een verblijfplaats via hetzij vrienden of hetzij door u zelf te vinden. Daarna ging u naar Athene voor uw medische behandeling, maar omdat de huur en medische kosten in Athene veel duurder waren besloot u naar Egypte te gaan. Tot slot keerde u ook nog een derde keer naar Griekenland terug, in januari 2025, maar bleef u slechts twee dagen die u doorbracht bij vrienden waarna u Griekenland voor de laatste keer verliet (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen komt duidelijk naar voor dat u over een voldoende groot netwerk beschikt dat u reeds in het verleden verschillende accommodaties aanbood, alsook dat u zelf over voldoende autonomie beschikt om steeds een bepaalde

vorm van huisvesting te vinden. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw in staat zou zijn tot het vinden van een duurzame huisvesting.”

“Uit uw verklaringen blijkt dat u na een arbeidsongeval in augustus 2024 enkele breuken op liep in Griekenland. Na het incident werd u gedurende tien dagen in het ziekenhuis opgenomen (CGVS, p. 8; stuk 8 inventaris documenten). U verklaarde dat u onvoldoende medisch werd opgevolgd in Griekenland, alsook dat u steeds vergezeld diende te zijn van een tolk wanneer u zich in het ziekenhuis in Griekenland aanbod (CGVS, p. 16). Hierdoor besloot u voor de verdere opvolging van uw medische behandeling naar Egypte te gaan (CGVS, p. 16).

Volgens uw verklaringen onderging u na het incident in Griekenland verschillende operaties waarvoor u geen enkele financiële bijdrage diende te betalen (CGVS, p. 14). Echter verklaarde u dat u geen operatie kreeg aan uw been omdat de artsen u vertelden dat ze zich eerst wouden focussen op de behandeling van uw schouder en arm aangezien deze belangrijker waren en u later na herstel van uw schouder en arm een operatie aan uw been zou kunnen ondergaan (CGVS, p. 14). Echter vindt u dit niet correct aangezien de artsen in Egypte u wel vertelden dat dit een dringende operatie was (CGVS, p. 14). Het gaat hier echter om een medische appreciatie, waarvan u geenszins aantoonde dat deze te wijten zou zijn aan enige onwil van de Griekse artsen om u te behandelen. Verder diende u volgens uw medisch dossier in Griekenland na de operaties nog medicatie te nemen en werden er u tien sessies fysiotherapie voorgeschreven waarvan 10% van de kosten gedekt werden door de overheid (stuk 8 inventaris documenten). Daarnaast werd u doorheen uw verschillende medische behandelingen begeleid door de hulp organisatie Glocal Root in Griekenland (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen komt dan ook duidelijk naar voor dat u alle noodzakelijke medische zorgen werden toegekend en deze werden vergoed door de overheid, alsook dat u kon rekenen op de steun van hulporganisaties.

Het gegeven dat u verklaarde slechts 10% van de kosten van uw fysiotherapie betaald te krijgen door de Griekse overheid en dat dit onvoldoende was voor u waardoor u zich voor verdere behandeling tot de goedkopere artsen in Egypte wendde (CGVS, p. 8), kan niet worden beschouwd als een weigering van medische zorg door de Griekse overheid. U hebt namelijk zelf de keuze gemaakt om uw financiële steun op dat moment liever in te zetten om uw reis naar Egypte te bekostigen dan deze te gebruiken voor een verdere behandeling in Griekenland (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen kan niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand die gelijkgesteld kan worden met vervolging.”

Daarnaast wees de bestreden beslissing terecht op de zelfredzaamheid van verzoeker:

“Uit de elementen in het dossier blijkt dat uw kwetsbaarheid onvoldoende ernstig is en geen ernstige impact heeft op uw zelfredzaamheid. Betreffende uw medische problematiek verklaarde u dat uw rechterarm 100% gehandicapt is en u hierbij slechts zeer lichte taken kan uitvoeren, u een meniscusscheur hebt aan uw linker knie waarvoor u nog in afwachting van een operatie bent, alsook u uw linkerschouder moeilijk kan gebruiken door het accident in Griekenland (CGVS, p. 11). U legt hieromtrent medische documenten neer van zowel een behandeling in Griekenland als in België (stukken 8 en 10 inventaris documenten). Hieruit blijkt dat u reeds in Griekenland werd geopereerd aan een fractuur van de proximale uiteinden van de ellepijp (stuk 8 inventaris documenten) en dat u in België reeds een MRI scan van uw knie, schouder en elleboog onderging, u enige voorschriften voor medicatie ontving en u zelf ontving voor eczeem (stuk 10 inventaris documenten). Nergens in deze documenten is er sprake van een fysieke beperking, noch van enige actuele medische problematieken. U onderging verschillende scans maar nergens in uw medisch dossier zijn de resultaten van deze scans terug te vinden, noch welke eventuele verdere behandeling u zou nodig hebben. De fysieke beperkingen waarover u spreekt vinden geen grondslag in uw medisch dossier waardoor deze ook niet zo maar zonder meer aangenomen kunnen worden. Daarbij dient opgemerkt te worden dat de nodige medische behandelingen u reeds in Griekenland werden aangeboden en dus ook voorhanden zijn, maar u hier niet op in ging.

Daarnaast dient u twee psychologische attesten in (stuk 11 inventaris documenten). Op basis van slechts één consultatie en met andere woorden dus uitsluitend op basis van uw eigen verklaringen werden volgende psychologische problemen bij u vastgesteld: u hebt last van nachtmerries, hyperaltheid, herbelevingen, dat u zich lichamelijk en geestelijk moe voelt, u een aangeleerde hulpeloosheid ervaart, depressieve stemming ervaart, alsook lichamelijke pijnen ervaart die gelinkt zijn aan het arbeidsongeval dat u meemaakte in Griekenland. Tijdens het tweede psychologische consult worden deze problemen enkel opnieuw bevestigd, maar merkt uw psycholoog op dat u voldoende veerkrachtig en zelfzeker bent om deze psychologische problemen het hoofd te bieden. Er wordt opgemerkt dat nergens in deze verslagen enige psychologische diagnose werd gesteld, noch dat er duidelijkheid wordt gegeven over de draagwijdte en noodzaak van verdere psychologische opvolging. Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw gezondheidsprobleem, zoals

gedocumenteerd in België, niet in die mate gekarakteriseerd is dat het aan uw situatie in Griekenland een significant verhoogde graad van kwetsbaarheid verleent, en bijgevolg een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigt. Niets wijst er namelijk op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn.

Het CGVS is dan ook van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

U bent voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Dat blijkt uit uw reisweg. Zo was u in de mogelijkheid om naar verschillende landen te reizen waar u steeds over de nodige autonomie en zelfredzaamheid beschikte om steeds de nodige zaken te regelen. Zo reisde u in november 2022 via Egypte naar Turkije waar u gedurende 28 dagen met een visum bij vrienden in Bodrum wist te verblijven (CGVS, p. 6). Nadien kwam u in december 2022 voor een eerste keer in Griekenland toe waar u -nadat u de nodige documenten mocht ontvangen- meteen, per vliegtuig, doorreisde naar België, eenmaal aangekomen in België diende u geen verzoek om internationale bescherming in maar verbleef u bij vrienden en op hotel (CGVS, p. 6). Nadien besloot om per vliegtuig, via Egypte, terug te keren naar Gaza. In september 2023 verliet u Gaza voor een tweede keer en reisde u, per vliegtuig, samen met uw kinderen en vrouw op legale wijze naar Egypte waar u opnieuw vier maanden in Caïro verbleef. Vervolgens reisde u alleen per vliegtuig verder en kwam u een tweede keer in Griekenland toe waar u de nodige legale tewerkstelling en huisvesting wist te vinden. Op 11 december 2024 besloot u per vliegtuig terug te keren naar Egypte zodat u hier bij uw vrouw en kinderen kon zijn, alsook u daar een volledige goedkope revalidatie kon ondergaan. Nadat u volledig revalideerde keerde u opnieuw met het vliegtuig terug naar Griekenland en reisde u van daar uit per vliegtuig verder naar België (DVZ, p. 12.33-13.33; CGVS, p. 8). Uit deze reisweg komt dan ook duidelijk naar voor dat u over voldoende financiële middelen, autonomie en zelfredzaamheid beschikt om u vlot doorheen verschillende landen te verplaatsen, er steeds de nodige huisvesting te vinden, alsook de nodige steun te verkrijgen.

Daarnaast blijkt ook uit uw verklaringen dat u zelf financieel welvarend bent. Zo ontvangt u een pensioen van uw overheidstewerkstelling in Gaza, dewelke ongeveer 750 euro per maand bedraagt (CGVS, p. 6), krijgt uw vrouw ongeveer 35% van haar loon in Gaza nog steeds uitbetaald (CGVS, p. 6), beschikte u over een legale tewerkstelling in Griekenland waarvoor u steeds correct werd uitbetaald en ontvangt u ook in België een uitkering van 50 euro per maand (CGVS, p. 8). Waardoor u uw familie maandelijks financieel kon ondersteunen en hen geld kon toesturen (CGVS, p. 4). Daarnaast beschikt u ook over een groot familiaal en sociaal netwerk dat u bij eventuele financiële te korten steeds bij staat. Zo kan u steeds op de financiële hulp van een vriend in Egypte rekenen en gaf hij u een voorschot op uw pensioen wanneer deze u niet tijdig werd uitbetaald (CGVS, p. 6), kon u zowel in Griekenland als in België steeds op de hulp van vrienden en kennissen rekenen, waarbij ze u ondersteunden in het vinden van huisvesting en tewerkstelling (CGVS, p. 5, 10, 12 en 15). Tot slot wordt er nog opgemerkt dat u over de nodige talen kennis beschikt, zo spreekt u naast het Arabisch ook Engels en kan u Grieks verstaan (CGVS, p. 15).

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u voldoende zelfredzaam was in Griekenland om daarbij de nodige documenten te bekomen. Zo verkreeg u zowel een ADET, AFM, AMKA als een Grieks paspoort (CGVS, p. 8). U heeft er de procedure doorlopen om een reispas te verkrijgen, wat niet automatisch gebeurt in tegenstelling tot uw verklaringen (CGVS, p. 9). Het CGVS wijst er op dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet, moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>). Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen."

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker beschikt over voldoende zelfredzaamheid, middelen en een netwerk en aldus keuzemogelijkheden om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken,

hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Dit gepaard met zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, kan niet overtuigen of aantonen dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

9. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

10. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn betoog ter zitting en aanvullende nota's brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 7 januari 2026.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker via de aanvullende

nota's heeft aangebracht. Hoewel het AIDA/ECRE-rapport van september 2025 actueler is en de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

3.3. Verzoeker vestigt de aandacht op zijn medische en psychologische problemen en legt middels aanvullende nota's vier medische attesten alsook een psychologisch rapport neer.

De aanvullende nota van 28 januari 2026 bevat vier medische attesten waaruit blijkt dat verzoeker onderzoeken onderging aan zijn linkerknie, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker enkele laesies heeft. Uit de neergelegde attesten blijkt evenwel geen enkele concrete fysieke beperking waaruit zou blijken dat verzoeker beperkt zou zijn in zijn dagelijks functioneren en zijn knie onmiddellijk mag belasten (*“Marche en charge autorisée d'emblée”*). Het loutere feit dat verzoeker op 19 januari 2026 in dagkliniek een arthroscopie moest ondergaan, laat aldus geen andere beoordeling toe van verzoekers gezondheidstoestand, aangezien die zonder bijzonderheden is verlopen en waarvan de verdere behandeling en opvolging evenmin bijzonderheden oproept (attest van 23 januari 2026). Bijgevolg werpt dit geen ander licht op de vaststelling dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij vanwege een fysieke beperking *“bijzonder”* kwetsbaar zou zijn.

Uit het psychologisch rapport neergelegd in een aanvullende nota van 3 februari 2026 blijkt dat verzoeker symptomen van het posttraumatisch stresssyndroom alsook van een depressie vertoont. Het rapport besluit dat verdere psychologische opvolging essentieel is. Dit attest werd opgemaakt op basis van twee consultaties die plaatsvonden op 2 september 2025 en 29 september 2025. Evenwel merkt de Raad op dat er reeds een rapport voorlag op basis van deze twee consultaties bij het nemen van de bestreden beslissing, namelijk datgene van 3 oktober 2025, dat simpelweg stelde dat de vaststellingen gemaakt in het rapport van 2 september 2025 nog steeds golden (Documenten, stuk 5, nr. 11). Hierover besloot de bestreden beslissing op goede gronden:

“Daarnaast dient u twee psychologische attesten in (stuk 11 inventaris documenten). Op basis van slechts één consultatie en met andere woorden dus uitsluitend op basis van uw eigen verklaringen werden volgende psychologische problemen bij u vastgesteld: u hebt last van nachtmerries, hyperalertheid, herbelevingen, dat u zich lichamelijk en geestelijk moe voelt, u een aangeleerde hulpeloosheid ervaart, depressieve stemming ervaart, alsook lichamelijke pijnen ervaart die gelinkt zijn aan het arbeidsongeval dat u meemaakte in Griekenland. Tijdens het tweede psychologische consult worden deze problemen enkel opnieuw bevestigd, maar merkt uw psycholoog op dat u voldoende veerkrachtig en zelfzeker bent om deze psychologische problemen het hoofd te bieden. Er wordt opgemerkt dat nergens in deze verslagen enige psychologische diagnose werd gesteld, noch dat er duidelijkheid wordt gegeven over de draagwijdte en noodzaak van verdere psychologische opvolging. Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw gezondheidsprobleem, zoals gedocumenteerd in België, niet in die mate gekarakteriseerd is dat het aan uw situatie in Griekenland een significant verhoogde graad van kwetsbaarheid verleent, en bijgevolg een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigt. Niets wijst er namelijk op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn.”

Deze motivering werd bijgetreden door de Raad in zijn beschikking.

Het huidige gevoegde rapport van 1 februari 2026 is gebaseerd op dezelfde twee consultaties van 2 en 29 september 2025, aangevuld door online-opvolging. Uit het laatste rapport blijken echter geen nieuwe symptomen of enige klinische diagnose. Er wordt enkel gesteld dat er sprake 'lijkt' te zijn van PTSS en een depressie. Een terugkeer naar Griekenland zou suïcidale gedachten in verzoeker ontluiken. De symptomen van verzoeker zouden overweldigend zijn en hebben een impact op zijn dagelijks functioneren. Verder wordt de nood aan verdere psychologische opvolging thans 'essentieel' geacht. De Raad beschouwt het minstens als opmerkelijk dat de desbetreffende psycholoog plots spreekt van PTSS, depressie en de impact hiervan op verzoekers leven, terwijl deze hier eerder geen enkel gewag van maakte. Nochtans zijn er sinds het eerdere rapport van 3 oktober 2025 geen verdere consultaties gebeurd. Wat er ook van zij, blijkt uit de algemene bewoordingen van het laatste rapport, waaruit geen sluitende diagnose kan worden afgeleid, geenszins dat verzoekers psychologische problematiek *in concreto* veranderd is sinds de rapporten van 2 september en 3 oktober 2025. Behoudens de vermelding dat verzoeker zou stellen dat zelfmoord de enige uitweg is bij een terugkeer naar Griekenland, hetgeen geen vaststelling van een werkelijke suïcidale intentie behelst, worden er geen nieuwe symptomen opgenoemd. De algemeen geformuleerde stelling dat verdere psychologische opvolging essentieel is, noopt verder niet tot de conclusie dat verzoeker nood heeft aan een gespecialiseerde behandeling die in Griekenland niet voorhanden zou zijn.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers gezondheidstoestand, kan de Raad verzoeker niet bijtreden dat het rapport van 1 februari 2026 bijzonder relevant is en een cruciaal element vormt dat een ander licht werpt op de beoordeling van zijn situatie bij een terugkeer naar Griekenland. De thans bijgebrachte elementen over verzoekers gezondheidstoestand lijken immers slechts “*pour les besoins de la cause*”, voor de behoeften van de zaak, te worden aangevoerd, nadat het verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard, nadat een verzoekschrift werd ingediend en nadat de beschikking van 7 januari 2026 werd opgemaakt in de zaak.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen medische stukken verschaft die anders doen denken over de impact van zijn gezondheidstoestand.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 7 januari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP